

БУРЯ ВЪ МОРЕТО

Отъ Едмондо Амичио

Презъ тихо декемврийско утро отъ Ливерпулското пристанище голубят паракордъ потегли за Англия. На паракорда имаше двеста души пътници. Капитанътъ на паракорда и всичкитъ матроси бѣха англичани. Между пътницитъ имаше нѣколко души италианци. Патуваха и единъ свещеникъ, нѣколко трима господа и група бедни италиански музиканти.

На откритата палуба, въ най-ефирната класа, до самия мостъ на паракорда, бѣ взело нѣсто едно бедно момче, италианче отъ островъ Сицилия. То имаше около дванадесетъ години. Споредъ годянитъ си, то бѣше възрастно, но имаше добре развито, хубаво и сериозно. То седѣше върху свититъ паракордни вжикета, подгрѣно на локътъ си, до мачтата, на страна отъ вѣтритъ. То бѣ мургаво, чернитъ му клъдри падаха на раменетъ му. Облѣчено бѣ бедно: едно изтъркано палто и стара, изтрита торбичка на гръбъ. То седѣше неподвижно и унесено разглеждаше, какъ се биятъ морскитъ вълни, какъ по палубата се разкождатъ пътницитъ, какъ печатъ насветъ матроситъ.

Момчето трѣбва да бѣше пренощило нѣколко нощасте. Лицето му бѣше детско, а имаше погледъ на сериозно и тжжно, сжщо като на възрастень човѣкъ.

Паракордътъ излѣзе отъ пристанището. Единъ старъ матросъ — италианецъ — се приближи до нѣкакво момче, отведе го при момчето и каза:

— Мѣрно, ето ти другаря!

И матросътъ си отиде.

Момчето седна при Мѣрно върху свитото вжике. Децата се спогледаха.

— Кжде патувашъ? — попита Мѣрно момчето.

— Възъ ли? Оливанъ въ Малта, а отъ тамъ — за Неаполъ. Оливанъ при татко и мама. Тѣ ме чакатъ отдавна. Моего име е Джулиета.

Момчето изидо не каза. После то извади изъ торбичката си хлѣбъ и сушени сливи. Момчето глѣтъ новиди сухари и децата раздѣлиха трапезата си.

— Да се дариште добре, хй! — вѣк на вѣкъ матросътъ италианецъ, който замина край децата. — Защо ей сега ще починетъ да танцуваме.

Вѣтарътъ ставаше все по-силень. Клатушканието на паракорда не се отрази на децата. Джулиета се снѣеше весело. На възраст и тя бѣше колко Мѣрно, но бѣ по-висока, сжщо така възмургава, само че тънечка, слабичка, сжщо като болна. Коситъ ѝ бѣха нѣколко остригивни, но се вѣкохъ: пребрѣдана бѣше съ черна кърпа, на ушитъ ѝ блѣщѣха сребрени обиди.

Децата закусуваха и си бѣбреза за своя животъ.

Мѣрно бѣше сироче. Баща му бѣ дошълъ въ Англия да търси работа и не отдавна умрѣ въ Ливерпултъ. Мѣрно остана самечень. Единъ добъръ господарь, италианецъ по народностъ, го изпрашаше сега въ родното му нѣсто — Сицилия, въ града Палерно. Тамъ момчето имаше родивенъ.